

Børne Blad

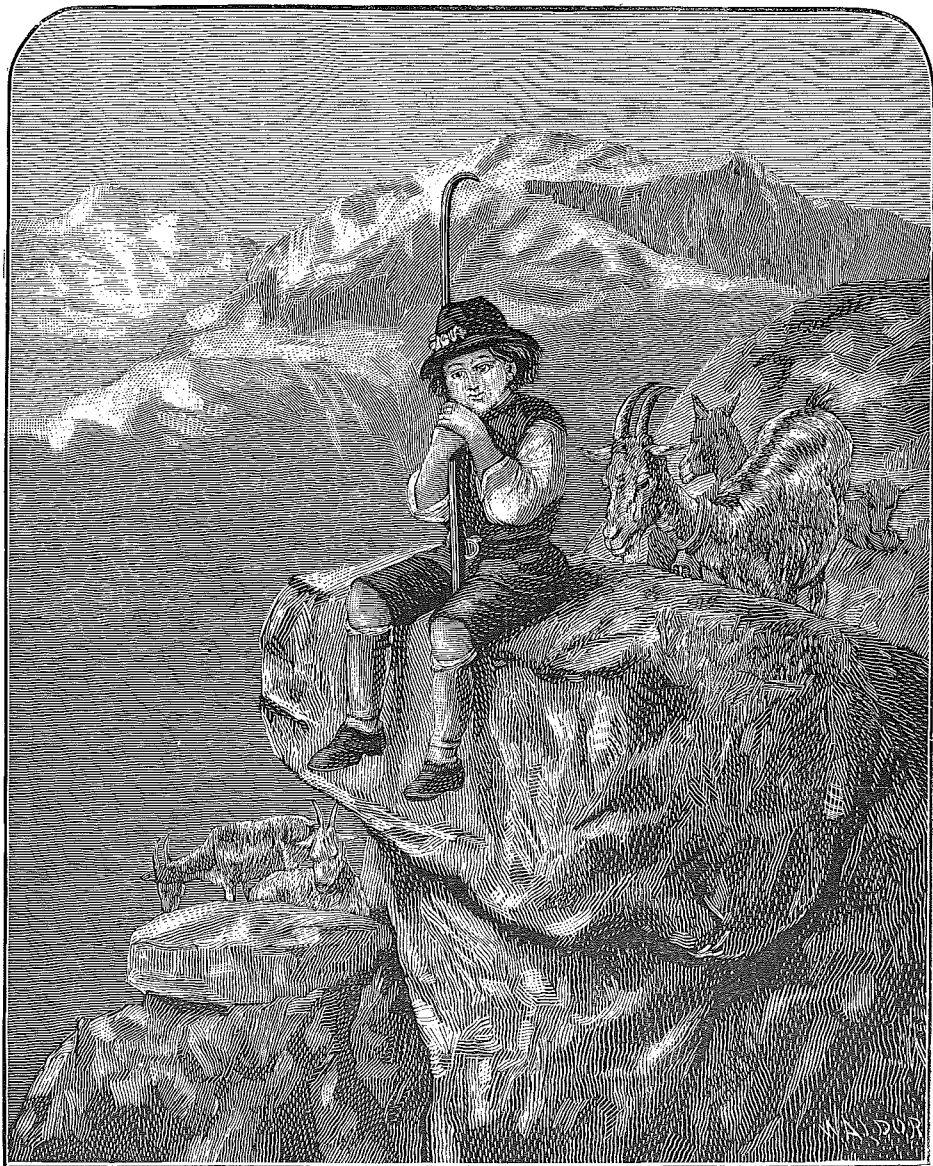

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 45.

10de november 1895.

21de aarg.

Gjætergut.

Børneblad.

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstid. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leverses det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar erpeditjonen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Anden aargang.

Fiveogfyrrethvende lektse.

Den anden artikel.

VI. Kristi fornedrelse.

B. Korsfæstelsen, døden, begravelsen.

ABC-klassen: Matt. 27, 46: Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?
Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Joh. 10, 18: Jngen tager mit liv fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til og har magt til at tage det igjen.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, Gal. 3, 13 (Sp. 339) og 1 Pet. 2, 21 (Sp. 344.)

Vi t k.

„Korsfæstet, død og begravet.“

(Bbh. 94 og 95.)

— Under et besøg, som grevinde Elisabeth af Thüringen aflagde i et kloster, viste nonnerne hende et smukt krusifiks paa væggen. Da man saa i purgte hende, hvad hun syntes om det, svarte hun: „Kjære søster, dette billede maa ind i hjerteret, ellers gavner det ikke, at man har det paa væggen.“

— I det Skjønne Schweiz var engang en færgemand og hans søn i dødsfare; thi deres lille fartøi omtumledees hjælpeløst mellem de fraadende bølger: det var allerede læt og halv fuldt af vand. Da de havde opgivet alt haab om redning, sagde den gamle graahaarede skipper til sin søn: „Ell, min søn, da vi nu skal fare hjem, saa lad os med vor sidste kraft styre ind under skippen, hvor korset staar, saa vi kan gaa tilbunds under korset.“ Og saa stede det. Baa-den krusies, og den gamle skipper sank i døden, idet han saa op til korset, og „Kyrie eleison!“ var hans sidste raab. Men Ell, der siden har fortalt dette, drev iland paa en planke og blev reddet. Og det var godt; thi han kjendte forhen ikke korsets magt; men fra dette øieblik arbejdede han sig frem til de retfærdiges visdom.

— Et hjerte med ham, en smerte med ham!
 — En haardt prøvet kristen fortæller følgende: Jeg modtog engang i en tung stund som gabe et stimpelt, upoleret trækor. Det havde den egenkab, at naar man betragtede det ved lys, saa det ganske ubetydeligt ud; men i mørket begyndte det at lyse med et saa mildt og klart lys, at jeg ikke kunde se mig næt paa det. Jeg har det nu hos mig hver nat, og det er blevet mig en kjær ven. Hvor ofte har ikke dette lys trøstet mig og vist mig hen til ham, som har sagt: „Jeg er verdens lys!“ Og hvor meget gives det en ikke at tænke paa! Om dagen gaar man det forbi og merker det ikke; men om natten stanter man foran det og folder ubilkaarlig sine hænder. Er det ikke ogsaa saaledes ude i livet? Naar skyggerne falder over os, sygdom, sorg, hjertelidelse og syndensød, da først straalere vor Herres og Frelseres kors for os i sin lysende herlige stikelse, da glæder vi os over det og trøster os ved det.

— En kone i det sydlige Afrika, som nylig var bleven omvendt fra heidendom til kristendom, sagde engang: „Jeg beder daglig Herren, at han vil styrke og grundfæste mig i sin naade. Det gjør jeg isærdeleshed, naar jeg er alene i skoven for at hente brænde. Naar det da falder mig svært at bære byrden opad de høie bakker, siger jeg ved mig selv: Kjære frelser, hvorledes var vel du tilmode, da du, fuld af blod og saar, maatte bære dit kors til Golgatha! Dog, du har gjort det villig og med glæde, af kjærlighed til de stakkars mennesker, altsaa ogsaa af kjærlighed til mig. Saa vil jeg da ogsaa gjerne bære min byrde efter dig uden at klage.“

— I en kirke i Tyrol kan man paa prædikestolen se en udstrakt arm, udfaaert i træ, hvis haand holder et kors. Den er sat der for at vise alle prædikanter, som bestiger den prædikestol, hvad der skal være jummeu af deres prædiken: Jesus Kristus, den korsfæstede, verdens frelser.

— Hans død vort liv.

— Fem personer samtalte om, hvad der var det bedste middel til at døde synden. Den ene sagde: Det virksomste middel er tanken paa døden; den anden: tanken paa dommen; den tredje: forestillingen om den himmelske salighed; den fjerde: helvedes kvaler; den femte: tanken paa Jesu død paa korset. Uden at ringeakte de først afgivne midler erkjendte alle, at det sidste uden sammenligning var det mægtigste og virksomste.

— I Grüneberg blev en liden gut syg; hans lærer besøgte ham og spurte ham: „Er du ikke bange for graven? Graven er mørk.“ „O nei“, svarte gutten, „i graven er himmelen, siden den Herre Jesus har ligget i den.“

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Forty-fourth Lesson.

THE SECOND ARTICLE.

V. The Humiliation of Christ.

B. The Crucifixion, Death, and Burial.

ABC Class: Matt 27, 46: My God, my God, why hast thou forsaken me?

Catechism Class: Same as above, and John 10, 18: No man taketh my life from me, but I lay it down of myself. I have power to lay it down, and I have power to take it again.

Explanation Class: Same as above, Gal. 3, 13 (Qu. 239), and 1 Pet. 1, 21 (Qu. 344).

SUGGESTIONS.

"Was crucified, dead, and buried."
(B. H. 94 and 95.)

The cross was not so heavy to the soldiers or to Simon as to Jesus; they felt nothing but the wood; he felt it clogged with the load of the sins of the whole world.

— The cross is a rock, against which the very waves of the curse break; it a lightning-conductor, by which the destroying fluid of God's wrath descended, which would have otherwise destroyed the whole world. Jesus who mercifully engaged to direct the thunderbolt against himself does so while hanging in profound darkness on the cross. There he is, as the connecting link between heaven and earth; his bleeding arms extended wide, stretched out to every sinner; his hands pointing to the east and west, indicating the desire to gather the whole world of man into his fold. The cross is directed to the sky as the place of final triumph of his work in redemption; and its foot fixed in the earth as a tree from whose wonderous branches we gather the fruit of an eternal reconciliation to God the Father.

— What the cross meant to Christ is best expressed in the taunt of his enemies, "He saved others: Himself he cannot save."

— At one tremendous draught of love
He drank damnation dry.

— Damascen likens the cross of Christ to a key of gold which opens paradise to us; but, if unaccepted, it becomes an iron key which opens the gates of eternal death before us.

— A heathen ruler who had heard the story of the cross and desired to know its power, was sick unto death. To one of his attendants he said, "Make a cross and lay it down in front of my door." When this was done, he said, "Take

me now, and lay me on the cross. Extend my hands and feet and let me die." As he lay there dying, he grasped in faith the work of Christ on the cross and said, "It lifts me up, it lifts me, it lifts me, it lifts me!"

— A great fable sometimes encloses a great truth. An old story tells that the Empress Helena went to the Holy Land to find the cross. Excavations were made, and three crosses were found; but how were they to know which was the true one? They took a corpse and put it successively upon one and another of the crosses, and as soon as it touched the Savior's Cross it started into life. In the realm of the spirit this is the exact truth: The cross of Christ makes dead men live.

— In the year 304 Constantine the Great, it is said, determined to redress the grievances of the Christians, and for this purpose he raised an army of 30,000 foot and 8,000 horse, with which he marched towards Rome, against the cruel heathen emperor, Maxentius. Constantine had already rejected the adoration of idols, and now implored the assistance of the true God, who heard his prayers and answered them in a manner so miraculas that the historian Eusebius acknowledges it could not have been creditable had he not received it from Constantine's own mouth, who publicly ratified the truth with a solemn oath. The narrative is as follows: The army arriving near Rome, Constantine was employed in devout prayers on October 27th, about three o'clock in the afternoon, when, the sun declining, there suddenly appeared to him a pillar of light in the heavens, in the form of a cross, with plain inscription, "In hoc signo vinces" — "In this sign thou shalt conquer." Constantine was greatly surprised at the sight, which was visible to the whole army. The officers, prompted by the heathen augurs, or soothsayers, looked upon it as an inauspicious omen. The emperor himself did not understand it, till at length Christ himself appeared to him in a vision, with the cross in his hand, commanding him to make it a royal standard, and cause it to be carried before his army as an ensign both of victory and safety. So Constantine had a standard made after its fashion — in the centre being the sacred symbol i. e., the two first letters of the word Jesus in Greek, one intersecting the other. And in the subsequent engagement with Maxentius he defeated him and entered the city of Rome in triumph.

— The Romans had the practice of lighting up their tombs by placing lamps in them. The Christian does not need a lamp to scatter the terrors of the dark grave. Christ, the light of the world, has made the tomb all light.

Duffbutif

Den nyfødte broder.

Den lille sjøkonge,

(Fortættelse.)

Barnet selv kunde heller ingen andre oplysninger give om sit navn eller sin herkomst.

Da der imidlertid var kommen mere ro i huset, og den lille sjø-
konge laa og sov sundt og trygt med hovedet paa puden, hentede fru Irvin et billede og lagde det ved siden. Der var en merkkelig lighed, som straks havde slaaet hende. Det var billedet af hendes yngste søn, der for mange aar siden havde forladt hjemmet som den fortabte søn. Hun havde tidlig mistet sin mand, og hendes ældste søn, Oscar, havde med stor kjærlighed taget sig af sin yngre bror. Denne yngre bror havde været hans stolthed og glæde i altfor høi grad; han havde beundret alt, hvad han sagde og gjorde, og dertil fortalt ham om den gamle adelige slegt, de var udgaaede fra, idet han mente, at intet bedre vilde holde ham borte fra uædle handlinger. Det viste sig imidlertid, at han havde feilet heri, Sigurd var ung og letfindig, rodede sig ind i den ene pengeforlegenhed efter den anden og gjorde sig tilsidt skyldig i et bedrageri, der vilde have ført ham for domstolen, hvis ikke broderen havde betalt for ham. Broderen var vel villig til at betale for at skjule den skjændsel, der var bragt over deres gamle navn, men ligesaa meget som han før havde forkjælet broderen, ligesaa haardt dømt han ham nu, ja, han vilde end ikke række ham en haand til farvel. Sigurd reiste til Amerika, og Oscar hørte intet om ham og søgte heller ikke at faa noget at vide om ham.

Stjænt hans mor ikke fuldt ud kjendte sagens sammenhæng, saa var dog beklæmningen for hendes søns skjæbne et ulæget saar i hendes hjerte. Hun vidste, at hendes ældste søn havde været haard mod sin bror, men ikke, hvor haard. At denne merkkelige lighed fremkaldte anelser i hendes sjæl, der gjorde hende endnu sømmere for barnet, kan man nok forstaa. Om lignede tanker rørte sig i hendes stolte søns hjerte, vidste hun ikke og spurgte ikke derom; Sigurds navn blev aldrig nævnt mellem dem.

Imidlertid gik Simon Fisser ved stranden med sine børn. Han hørte Thomas fortælle Anna, hvordan Gud dog havde faaet

noget godt ud af det skrækelige skibbrud; thi deres far havde idag hjulpet herremanden med at redde en liden gut, som var oppe paa Fjetlar. Der kom et lyst skjer over Simons ansigt, da han hørte det. Han havde altsaa gjort en gjerning den dag, og han syntes næsten, det kunde høde lidt paa det onde, han havde isinde at gjøre; men paa den anden side var der ogsaa noget i børnenes samtale, som gjorde hans hjerte blødt. Øvrighedspersonen, hr. Smith, som var kommen i anledning af skibbruddet, var endnu ved stranden, han kunde uden at røbe, hvilke henfigter han havde haft, bringe ham kassen, som var gjemt i hans tangbunke. Det var, som Thomas's og Annas stemmer gjorde fælles sag med sambittighedens røst; thi han nærmede sig allerede lidt usikkert tangbunten, da han pludselig stod overfor Oscar Irvin.

„Hvorfor staar De ledig her, Simon?“ sagde han i en streng tone. Fisseren besvarte denne tiltale med et skulende, trodsigt blik, der end mere irriterede Irvin. „De kan da begribe, menneske, at De aldrig kommer videre paa den maade, naar De ikke griber leiligheden, hvor den findes. Jeg har lagt merke til, at De intet har gjort undtagen det, at De gik med i baaden imorges. Deres svagelige gut der“, sagde han og pegte paa Thomas, „har gjort mere end De.“

Simon svarte ikke, men hans mørke blik blev endnu mørkere, og den gode beslutning var helt forsvunden.

Imidlertid kom Anna, som intet havde hørt til dette, løbende hen til Irvin, der altid var mild imod hende, og spurgte: „Hvordan har den lille gut det?“ Oscar Irvins stemme forandrede straks.

„Han er hjemme hos mig og har det vist godt nu, følg du med, saa skal du faa ham at se; han vil vist gjerne have en liden legefamarat.“

Hun sprang jublende med, ledsaget af Thomas, som herremanden ogsaa venlig opfordrede til at følge.

Arbejdet ved stranden var nu næsten til ende; ligene var bragte ind i en tom hytte, endel planker og bredder havde folkene faaet lov at tage hjem, men alle værdigjenstande var lagte under beslag. De fleste var gaaede; men der blev dog udsat vagter for at passe paa, om der skulde komme mere. Simon blev da ogsaa under det paastud, at han

jaa efter mere bragods, men han fjernede sig ikke mange stenkast fra sin dyrebare tangbunke. Da mørket faldt paa, og han var helt ene, bukkede han sig for at tage kassen frem, da Jvar forstyrrede ham med den glædelige efterretning, at hr. Smith havde sagt, at baade han og Thomas havde tjent en god dagløn. „Og tangen er heller ikke blæst bort, vi er rigtignok heldige, far.“

„Na, heldige, det ved jeg ikke“, svarte faderen og ønskede ham langt bort. Da Jvar derpaa spurgte efter Thomas, lykkedes det faderen at slippe for sin søns nærværelse ved at sende ham til Jeklar for at hente de to, som var fulgte med herremanden. Derpaa tog Simon kassen frem, gik hjem til sit hus, men dog først til stalben og stat sin stat op under tællehalmen. Da han kom ind, var han misfornøjet og vanstelig, hverken hans hustru milde stemme eller tvillingernes spørgsmaal om den lille gut, der var funden paa Sorteskjæret, kunde bringe hans ansigt til at klare op.

Tiden gik imidlertid. Den lille sjøtunge vandt alle hjertes paa Jeklar, ikke mindst sin strenge pleiefaders. Anna kom op hver dag for at lege med ham, og Thomas fulgte med og fik lov at læse i hr. Jrvins bøger, ja fik endog mange hjem med. Men al denne venlighed mod hans børn forbitrede kun fiseren mod herremanden. Han havde aldrig forlangt noget af ham, sagde han bittert. Han var gnaven mod sin familie, skjendte paa Thomas naar han læste, og brummede over tvillingerne, fordi de var for smaa til at bestille noget.

Nu nærmede sig med sterke skridt den dag, da han skulde betale sin leie. En aftenstund, efterat alle var gaaede til ro, gik han ud i stalben, hængte sin lygte paa en spiker, trak kassen frem fra dens gjemmede og lagde den paa kanten af en krybbe. Den lille ko, som var hans kjelebægge, vendt sig med et svagt brøl, og han for sammen. Han tussede paa den og saa sig om, som om han ventede at træffe hundrede af sine stirrende paa sig; da han imidlertid følte sig overbevist om, at intet menneffeligt øie iagttog ham, gav han sig til at hugge løs paa kassen og undersøge dens indhold. Ingen tanke paa det øie, som havde hævet sig fra krybben i Betlehem til himlen, hindrede ham.

Kassen indeholdt guld- og sølvmynter til en værdi af 100 dollars og et trygt for-

seglet brev. I fulde 10 minutter var hans blit heftet paa pengene. Han var halv bange for at røre ved dem, at de ikke skulde forsvinde mellem fingrene paa ham; men da han endelig tog mod til sig og tog dem, stødte han paa brevet. „Det maa ødelægges med kassen“, tænkte han, men han holdt det dog op til lygten for at læse udskriften. Det gav et sæt i ham, saa han nær havde tabt pengene; det var adresseret til — hr. Oscar Jrvin til Jeklar.

Hadde det blot været til en eller anden ubekjendt person i skotland eller england, saa vilde aldrig nogen mistænke ham; men hvorledes skulde han vove at ødelægge et brev til herremanden?

Hans næste tanke var, fra hvem det vel kunde være. Han som alle vidste godt, at den yngste bror var forsvunden til Amerika, og at det havde været en uhyre stor sorg for fru Jrvin, overfor hvem man var en del mildere stemt. Hvad var rimeligere, end at dette brev kom fra den forsvundne Sigurd? Hvad skulde han dog gjøre med det brev?

Hvad pengene angik, havde han ingen skruper. De havde tilhørt kapteinen; baade han og hans kone var døde, de havde ingen børn, og disse penge kunde ligesaa vel tilfalde ham som enhver anden, syntes han. Han var fattig, og de, der ellers fik dem, trængte maaste slet ikke til dem. Men et brev fra en søn til en bror og en mor kunde han dog ikke ødelægge. Han tænkte paa at lægge det et sted ved stranden, hvor folk maatte finde det. Men, vilde man saa sige, hvorledes var brevet kommet i land uden at blive vaadt? Jrvin vilde nok finde ud af, hvordan det hang sammen.

Med hovedet fuldt af alle disse modstridende tanker gik han ind i huset, hvor alle sov fast, gjemte pengene i en gammel tegnebog og lagde den og brevet i en stufte, hvor ingen andre end han selv kom; den solide egetrækasse brændte han, og derpaa lagde han sig til ro og faldt i søvn, kort før dagslyset begyndte at figge ind gjennem ruden.

En times tid efter var alle hans fire gutter nede ved stranden for at samle tang, det havde de aftalt aftenen forud, forat deres far ikke skulde være misfornøjet med dem.

(Fortsættes.)

Mathilde og Frants, som slo.

Mad dukken min være i fred og rør ikke kjøkkenstellet mit," raabte den lille Mathilde i en ærgerlig tone til sin broder Frants.

"Saa faar heller ikke du lov til at kjøre med min vogn eller laane min svøbe. Tror du ganske, at du faar lov til at have mine leger, naar jeg ikke engang faar lov til at røre dine?"

Mathilde var sint, stampede med foden i gulvet og vilde slaa Frants. Broderen tog igjen, og snart blev der saadant spektakel, at deres moder forstrækket kom styrrende ind, og hun kom tidsnok til at se sine børn slaa, bide og kløre hinanden og tilsidst kaste hverandre overende.

Mathilde havde faaet et langt rift paa armen, og Frants blødede næseblod. Begge græd.

"Se der har I faaet straf som fortjent for eders usikkeligghed," sagde moderen. "Sy hvor stygt det er, naar børn trætter og ikke vil være enige."

Kukkende klagede de smaa den ene over den anden.

"Sy skam eder. Tænk at trætte for saadant smaatteril! Hvor meget mere moro I vilde have, hvis I var snilde og legte sammen — idag for eksempel med kjøkkenstellet og dukkene og imorgen med vognen og svøben. Da vilde I slippe at kjede eder, skal I se. Kæf nu hinanden haanden og kys hverandre!"

Mathilde og Frants gjorde, som hun sagde, og lovede at være enige. Og saa var mama saa snild, at hun lod dem saa sukker og brød, og de legte fornøiet sammen hele eftermiddagen. Da de skulde lægge sig om aftenen spurgte moderen: "Nu, hvorledes har I haft det? Er det ikke sandt, at det er meget morsommere, naar høstende er gode venner?"

"So, det er vist," raabte begge i munden paa hinanden, "vi har aldrig haft det saa morsomt som i eftermiddag."

Og de forsikrede, at de havde lovet hverandre aldrig mere at trætte. At de saa ganske holdt dette løfte i fremtiden, tør vi dog ikke indestaa for.

Opl. paa gaader i nr. 43.

Den geogr. gaade:

- London, Ramsø. 1. Lissabon
2. Otta
3. Nottingham
4. Damaskus
5. Oporto
6. Ramsø.

Stjulte dyr: 1. Ren. Torst. Orm. 2.
Due. Kal. 3. Hane. Ko.

Bogstavgaaden: Karlstrona.

Bogstavgaader.

I

1 3 3 4 og 4 5 8 4 er pigenavne. 1 2 3 7 er en fugl. 2 7 8 et dyr. 4 4 3 en fift. 5 4 4 3 er noget man bruger, naar man syr. 2 4 5 7 8 er en liden fjord i Norge. 2 1 5 4 en liden elv i Norge. 1 2 3 4 5 6 7 8 en by i Tyskland.

! Gunhild Lunde.

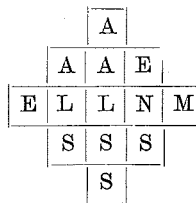
fra Høllen.

II

1 2 5 2 er et norsk forbjerg. 1 2 3 6 7 bruger smaagutterne, naar de fisser. 2 5 3 7 8 flyder undertiden luften. At 9 8 7 6 8 lærer man paa skolen. 7 8 6 2 er en fabrikby i Belgien. 3 5 9 et tidsrum. 8 1 1 8 6 en by i Tyskland. 6 3 6 2 8 1 en by i Frankrig. 6 3 4 6 har vi alle 7 5 3 1 en fugl. 2 3 6 7 har smeden stadig brug for. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 en by i Norge.

Chr. Djugan.

Diamantgaade.

Bed at sætte bogstaverne i den rette orden faar man: 1. En ø ved Slesvig. 2. Et tyll landskab. 3. En engelsk ø. Begge midtsinjer lyder ens.

Thora Westad
fra Modum.